

[Lenger]

ster. Endelig siger udvalget, at manglerne ved den nuværende registrering sammenholdt med de sindslidendes forståelige modvilje mod på grund af tvangsindlæggelse at blive registreret i det centrale kriminalregister og den betænkelighed, som enhver personregistrering må give anledning til, fører flertallet i udvalget til at anbefale, at registreringen bringes til ophør.

Jeg fremfører lige præcis disse tre forhold fra udvalgets delbetænkning, fordi de kan anvendes med samme ret om det særlige register, som justitsministeren med en vis tilslutning her i folketinget vil indføre. Disse argumenter kan anvendes om dette register på præcis samme måde, som de bliver anvendt på om sindslidendes registrering på nuværende tidspunkt i det centrale kriminalregister.

Det, ministeren vil, som jeg har forstået det – nu han har sagt det to gange, én gang i dag og én gang i maj måned – er at bevare oplysningerne i et særligt politiregister i eksempelvis 3 år. Han vil kun registrere de tvangsindlæggelser, der er begrundet i farlighedskriteriet, fortsat mangle. For det andet vil de, der i det hele taget aldrig har været tvangsindlagt eller tvangstilbageholdt, men som måske også kan gå hen og blive farlige på et tidspunkt, også mangle. Derfor vil registeret ikke få øgede anvendelsesmuligheder. Men den negative side af den nuværende situation, utrygheden ved at vide sig registreret i et politiregister, fordi man er syg, vil bevares fuldt ud. Det er endda nok især i de første tre år, man vil være mest utryg, f.eks. hvis man lider af tvangsforestillinger el.lign.

Derfor er ministerens løsning efter vores opfattelse ikke tilstrækkelig, og han har da også opnået stort set ingen tilslutning i udvalget ud over fra justitsministeriets egne repræsentanter.

Sidste gang forslaget var til første behandling, udtalte ministeren, at nu måtte der snart falde en afgørelse om den fortsatte registrering af sindslidende. Det er vi helt enige i. Vi

har givet vores bud på det, og vi håber, at vi denne gang kan nå så langt, at det kan blive færdigbehandlet.

Der var et par bemærkninger, som jeg godt vil kommentere. Justitsministeren sagde i sit indlæg, at dette kompromisforslag – jeg tror, det var udtrykket mellemløsning, han brugte om det – sidste gang havde opnået en vis forståelse fra socialdemokratiets side. Dertil vil jeg gerne sige, at hvis det er tilfældet, så er der noget, man ikke har trykt i folketingets forhandlinger. Det var hr. Jimmy Stahr, der var ordfører for socialdemokratiet ved den lejlighed, og han fremsatte ikke en eneste bemærkning om justitsministerens forslag.

Hr. Torben Lund spurgte i dag, om vi helt skulle opgive registrering. Dertil vil jeg gerne sige: efter vores mening ja, i hvert fald hvad angår politiregistre. Vi kan ikke se nogen saglig grund til at registrere syge, sindslidende, i et politiregister. Der vil selvfølgelig altid, som når vi taler sygdomme i al almindelighed, være en diskussion om, hvordan man fra faglig side registrerer de syge, hvilke oplysninger man skriver ned om dem, men som et politiregister mener vi at registrering af de sindslidende helt skal opgives – af de grunde, som flertallet nævner i delrapporten fra udvalget, og som jeg har citeret nogle få af.

Fru Addi Andersen og fru Pia Kjærsgaard var fra hver sin synsvinkel inde på spørgsmålet om politiets arbejdsvilkår. Fru Addi Andersen sagde, at politiet kan hente en viden i disse registre. Ja, det kan godt være, at politiet kan hente en viden, men hvad kan politiet bruge den til? For det første vil der altid gå nogen tid med at få den slags oplysninger frem. Det er da et problem, hvis man står over for en person, der viser en adfærd, som gør ham eller hende farlig for sig selv eller sine omgivelser. For det andet kan man ikke finde ind i registeret, uden at man har den pågældendes CPR-nummer, og det er nok ikke lige præcis den oplysning, en person, man står over for, først og fremmest giver. Derfor, og når hertil kommer de tilfældigheder og mangler, der i øvrigt er i registreringen, mener vi, at registeret er uanvendeligt, også set fra politiets eget synspunkt. Derfor mener vi heller ikke, at man kan tale om en offentlig sikkerhed i denne forbindelse, som fru Pia Kjærsgaard var inde på. Politiet kan ganske enkelt ikke bruge dette regi-